

[Holst.]

Sandheden er den, at vi i 1969-70 regner med, at der kun bliver foretaget i alt ca. 77 transplantationer, og dette tal skulle stige til ca. 160 transplantationer i 1970-71. Når man samtidig ved, at det er uhyre svært at skaffe donorer, mener jeg, vi bør gøre, og det tror jeg da også, at den højtærede minister er indforstået med, hvad vi overhovedet kan for at hjælpe på de muligheder, der kan etableres for at yde en medmenneskelig indsats, uden at man bagefter bliver præsenteret for en regning for transport af den afdøde, der har givet som i dette tilfælde sine nyrer.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Da hr. Holst havde indleveret sit spørgsmål, stod vi i indenrigsministeriet noget uforstående over for det. Derfor henvendte jeg mig til hr. Holst, og hr. Holst oplyste mig mundtligt om, at baggrunden for spørgsmålet var, at en døende patient lod sig transportere fra sit hjemsteds sygehus til Århus kommunehospital, for at hans nyrer kunne blive udtaget efter hans død og anvendt til transplantation. Afdødes enke skulle derpå være blevet afkrævet betaling for hjemførsel af afdøde.

Jeg kan oplyse, at den pågældende regning for hjemførslen den 20. august 1970 er blevet betalt af Århus kommunehospital i overensstemmelse med sædvanlig praksis, hvorefter transplantationscentret afholder udgifterne ved hjemtransport af donor. Såfremt den pågældende enke derfor forinden er blevet præsenteret for en regning for hjemtransporten, har der altså foreligget en beklagelig misforståelse.

Holst: Jeg vil gerne takke indenrigsministeren for svaret. Jeg havde selv indtrykket af, at det var en beklagelig misforståelse. Jeg kan oplyse indenrigsministeren om, at samme regning har været en tur oppe omkring hospitalet i Fredericia, hvor overlægen, der havde indstillet vedkommende donor til Århus, også har afvist den, og først derefter gik den tilbage til Århus, så den har altså været turen rundt.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Det går jo desværre ofte sådan, at hvis man først er begyndt at begå en fejl, kan fejlen gå vide-

re. Men jeg beklager, som jeg sagde før, at denne misforståelse har fundet sted; det er altså i dette tilfælde ikke gået efter de sædvanlige retningslinjer.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Reintoft* til statsministeren:

„Agter statsministeren at opfordre socialministeren til inden folketingssamlingens slutning at fremsætte ændringsforslag til § 58 i forsorgsloven vedrørende supplerende hjælp til arbejdsledige under visse forhold?“

Skriftlig begrundelse:

Når spørgsmålet rejses, skyldes det den situation, der på landets socialkontorer er opstået efter statsministerens henvisning af arbejdsløse bygningshåndværkere til i økonomisk vanskelige situationer at henvende sig på det respektive socialkontor om supplerende hjælp til understøttelsen.

Lovhjemmelen til en sådan hjælp er fastsat i forsorgslovens § 58, der dog kun muliggør hjælp i ganske særlige tilfælde og i beskeden omfang. Da statsministerens udtalelser er forstået således, at der skulle være mulighed for hjælp i bred almindelighed, og da henvisningen hertil har vanskeliggjort arbejdet på socialkontorer og i kommunernes sociale udvalg, må det skønnes nærliggende, at regeringen regner med at ændre bestemmelserne for assistance i tilfælde af arbejdsledighed. At denne langvarige ledighed specielt i byggefagene har accentueret behovet for økonomisk assistance for en lang række familiers vedkommende, turde være indlysende.

Første næstformand (Kaj Andresen): Jeg gør opmærksom på, at spørgsmålet vil blive besvaret af socialministeren på statsministerens vegne.

Hanne Reintoft: Statsministeren var let-sindig, da han i sin tid henviste de arbejdsløse bygningshåndværkere til at søge hjælp på socialkontorerne. Ganske vist vedtog folketinget i 1967 en ændring af forsorgsloven, således at der til arbejdsløse med særlig store udgifter kunne ydes supplerende hjælp, idet man var klar over, at bortfald af